

HOTELI SMO BITI ZASE IN NEKAJ POSEBNEGA IN NISMO DOVOLILI, DA BI NAS KDO POSTAVLJAL V KAKŠNE OKVIRJE

Leta 1962, ko sem končal osnovno šolo v Velenju, sem se vpisal na gimnazijo v Celju, kjer sem čez štiri leta maturiral. V Celje sem se, tako kot večina sošolcev, vsak dan vozil z vlakom. Tistim s parno lokomotivo seveda. Na pot smo odhajali okoli šeste ure zjutraj, vračali pa smo se okoli tretje ali četrte ure popoldne. Lahko rečem, da me na sredješolska leta, posebno pa na te vožnje z vlakom, ko smo skupaj potovali dijaki in delavci, eni v šolo, drugi v službo, veže mnogo lepih spominov. Čas vožnje v Celje smo v večini porabili za pisanje ali prepisovanje domačih nalog, pa tudi učenje, čas vožnje domov pa smo pogosteje namenili igranju taroka ali pa drugim prijetnim stvarim. Včasih, če smo doma premalo spali, smo na vlaku tudi malo zadremali. Takrat je vozil vlak iz Velenja še naprej proti Slovenj Gradcu in prav zabavali smo se, če smo lahko opazovali sošolca, ki je na vlaku zaspal in se odpeljal naprej. Tudi sam sem se dvakrat ali trikrat odpeljal do naslednje postaje Selo, enkrat celo do postaje Paka in potem seveda odšel veselo peš nazaj.

Čas, ko se je na študij v Ljubljano podajala moja generacija, je bil čas, ko so le redki imeli doma televizijo in še bolj redki avtomobil. To je bil čas, ko je Velenje še imelo železniško povezavo s Koroško. Travnike in njive v Prelogah, kjer stojijo danes prostori Premogovnika Velenje, Esotecha, Forija in še nekaterih drugih, so takrat, po odločitvi republiških organov o prekinitvi gradnje EKK, nehali polniti z opremo. Premogovnik je bil takrat v krizi, Gorenje pa v razcvetu in se je v tistem času iz starih rudniških prostorov, kjer danes domujeta ERICO in Muzej premogovništva, selilo na sedanjo lokacijo.

Na vse omenjeno sem spomnil zato, da bi poudaril, da je bil čas, ko je moja generacija odhajala na študij v Ljubljano, kljub le štiridesetim letom časovne razlike, precej drugačen od današnjega. Tudi Ljubljana je bila zame še povsem neznano mesto. Tam sem sicer že bil, vendar bi obiske pre-

Ko je prihajala v klub moja genera

stolnice do pričetka študija lahko prišel na prste ene roke. Prvič sem bil v Ljubljani leta 1959, ko smo učenci slovenskih osnovnih šol pripravili točko na športni akademiji, ki je potekala na sedanjem štadionu Olimpije, v čast dneva mladosti. Ogledal pa si jo je, in seveda prejel štafetno palico, tudi sam tovariš Tito. V prestolnici je takrat vozil še tramvaj in udeleženci športne akademije smo se z njim lahko prevržali brezplačno. Tri dni, kolikor smo takrat preživeli v mestu, smo spali v veliki telovadnici Narodnega doma. Lahko rečem, da je bilo moje prvo srečanje s slovensko prestolnico izredno zanimivo in nepozabno. Tega leta pa sem bil v Ljubljani še takrat, ko smo Velenjčani v čast štiridesete obletnice ustanovitve ZKJ na gospodarskem razstavišču pripravili osrednjo slovensko proslavo. Na njej smo ponovili program, ki smo ga pred tem izvedli na proslavi ob otvoritvi Velenja. Spominjam pa se, da je bilo takrat veliko kritike na račun tega, da je niso izvedli Ljubljančani, čeprav je bila proslava lepo izvedena. Mislim, da se kaj takega ni ponovilo nikoli več. Ta dan pa mi je ostal v spominu še po prvem obisku študentskega naselja oziroma menze, kamor so nas pred proslavo odpeljali na kosilo. Takrat sem si zapomnil tudi dolgo vrsto študentov (v kateri sem v poznejših letih tudi sam velikokrat stal), ki so morali čakati, da so najprej postregli nastopajoče. No, pozneje sem bil v Ljubljani v času srednje šole še na svetovnem prvenstvu v hokeju na ledu, kjer smo si ogledali tekmo med Finci in Čehoslovaki (tudi te države ni več), pa enkrat v operi ter narodni in moderni galeriji. Ljubljano sem torej, podobno kot večina mojih sošolcev, pred odhodom na univerzo slabo poznal.

Pot na študij v Ljubljano, kamor sem se podal leta 1966 po končani gimnaziji v Celju, je bila torej pot v skoraj povsem neznano deželo. Čeprav je od takrat minilo le dobrih štirideset let, je verjetno prehod iz srednje šole na univerzo takrat in danes težko primerljiv. Ko smo bruci sredi šestdesetih prihajali v Ljubljano, smo prišli v dosti bolj neznano okolje, kot prihajajo sedanje generacije. Tudi univerze v Mariboru takrat še ni bilo in večina se je znašla v Ljubljani. Srednješolci, ki smo takrat prihajali iz Šaleške doline, smo

se nas je Pod lipjo dobivalo okoli

se najpogosteje vpisovali na fakulteto za strojništvo, elektro fakulteto ali pa na fakulteto za naravoslovje in tehnologijo, precej pa se jih je vpisalo tudi na filozofsko fakulteto. Za te študije je bilo tudi najlažje dobiti štipendijo. Čeprav sem sprva želel na geodezijo, sem se vpisal na rudarstvo, saj sem za ta študij dobil štipendijo. S štipendijo sem takrat lahko poravnal stroške sobe, najete pri zasebniku. Ostalo so prispevali starši, med počitnicami pa sem z delom v rudniku vedno nekaj zaslužil tudi sam. Že takrat je bilo možno kaj zaslužiti preko študentskega servisa, vendar če si želel redno študirati in tako ohraniti status študenta in zdravstveno zavarovanje, za delo ni ostalo veliko časa.

V Ljubljani smo običajno preživel dneve od ponedeljka do pet-

SKUPŠČINA ŠTUDENTOV

Zadnjo sredo je bila v prostorih Filozofske fakultete v Ljubljani redna skupščina Šaleškega študentskega kluba. Na skupščino so povabili tudi predstavnike občinske skupščine, občinskih vodstev družbeno političnih organizacij in delovnih kolektivov, in to z namenom, da jih podrobneje seznanijo z delom in težavami študentov iz velenjske občine, ki študirajo v Ljubljani, oz. z delom in načrti Šaleškega študentskega kluba.

Članek objavljen v Šaleškem rudarju
31. 10. 1969.

ka, vikende pa doma v Velenju, kjer so nam mame vedno znova napolnile potovalke s hrano, da smo lažje in ceneje preživel teden. Med sabo smo se študentje na začetku študija poznali manj, kot se poznajo danes. V Ljubljano smo namreč prihajali iz različnih slovenskih srednjih šol, kamor smo se razkropili po osnovni šoli, saj gimnazije v Velenju takrat še ni bilo oziroma je šele začela s svojim delom. Zato je imel takrat pomembno vlogo spoznavanja, druženja in sodelovanja Šaleški študentski klub.

Seveda je bilo takrat študentov mnogo manj kot danes. Vsi v klubu tudi niso sodelovali. Mislim pa, da je bil delež aktivnih (v primerjavi z vsemi študenti) večji kot danes. Gotovo pa smo imeli manj problemov, kot jih je v študentskem klubu danes. Nismo namreč imeli svojih prostorov pa tudi denarja, razen za kak liter in 'krajnsko' z zeljem, ni bilo. Imeli pa

štirideset, kmalu pa že osemdeset

smo veliko dobre volje. Šaleški študentski klub je v tistem času odigral pomembno vlogo pri spoznavanju in druženju ter povezovanju študentov, pa tudi študentskega kluba in gospodarstva ter aktualne politike v Šaleški dolini.

V Ljubljani smo se dobivali v gostilni Pod lipo, kjer nas je (sedaj že pokojni) šef kuhinje Korl vedno prijazno sprejel. Še posebno, če smo poleg pijače naročili tudi večerjo. Če se prav spomnim, se nas je, ko je prihajala v klub moja generacija, dobivalo na srečanjih Pod lipo okoli štirideset, vendar pa se je število kmalu povečalo na okoli osemdeset. Glavni dogodek, ki se je zgodil vsako jesen, ko so prišli novi bruci, je bila letna skupščina kluba. Bila je v Ljubljani, Pod lipo seveda. Na njej smo sprejeli nove člane in program dela, izvolili pa smo tudi novo vodstvo. Skupščine so se vedno udeležili tudi občinski možje, ki se jim je vedno pridružil kdo od direktorjev večjih podjetij v dolini. Tako smo imeli priliko tudi potarnati o svojih težavah, istočasno pa smo izvedeli tudi kaj o težavah, s katerimi se je ubadala občina in gospodarstvo. Resnici na ljubo pa je treba povedati, da so včasih naši gostje tudi poravnali račun za 'krajnsko' in zelje. Golaža študentje nismo marali, še posebno volilnega ne. Smo pa radi zapeli in razdrli kakšno šalo. Večeri Pod lipo so bili vedno prijetni.

Čeprav mobitelov seveda še nismo imeli, problemov z obveščanjem ni bilo. Za sklic skupščine kluba smo na fakultetah obesili plakate, sicer pa smo se ustno obvestili, saj smo se vsak dan videvali na fakultetah, v študentskem naselju ali pa v študentski menzi.

Osrednja vsakoletna aktivnost Šaleškega študentskega kluba pa je bil akademski ples z brucovanjem, ki smo ga v tistih časih vedno organizirali vsako zadnjo soboto v januarju. Organizacija plesa nas je dodobra utrudila, saj smo zanj cel mesec pošteno garali. Konec šestdesetih, ko sem tudi sam aktivno sodeloval pri organizaciji, smo ga vedno organizirali v avli osnovne šole Miha Pintar Toledo. Akademski ples je bil takrat prireditel, ki je v Velenju imela poseben pomen. To ni bil ples, namenjen študentom, ampak inteligenci, ki je v Šaleški dolini postajala vedno številčnejša.

Lahko bi rekel, da je bil akademski ples za tiste čase in v tistih razmerah v naši dolini najelitnejša prireditev. Prostori v avli osnovne šole res niso bili najprimernejši, toda študentje smo se vedno potrudili z izvirnimi dekoracijami, za kar smo porabili tudi največ časa. Tako da so bili vrli Šalečani zadovoljni – še posebno boljše polovice, ki so ta večer lahko pokazale tudi lepe večerne obleke. Tudi plesni ansambel, ki je skrbel za glasbo, smo dobro izbrali. Z ansamblom je vedno prepevala tudi ena od takrat priznanih slovenskih pevk. Število obiskovalcev na plesu je bilo omejeno, in sicer na 54 miz s štirimi stoli. Vstopnice pa so bile v glavnem vedno prodane v predprodaji, ki je potekala v Mladinski knjigi.

Če ostanem še pri organizaciji akademskega plesa, moram poudariti, da smo ga študentje organizirali povsem v lastni režiji. Pri tem je sodelovalo deset do dvajset študentov, ki smo se za štirinajst dni pred in teden po plesu preselili v Velenje in živeli ter delali za ples. Šola je dala na razpolago prostore, v hotelu Paka smo si sposodili kozarce, v Delavskem klubu prte in pepelnike, v restavraciji Jezero mize in stole, v TEŠ-u pa kamion, da smo vse zvozili skupaj in po plesu nazaj. Pokroviteljstvo je vedno prevzelo eno od večjih podjetij, nekaj za reklamne oglase na plakatih, ki so bili že takrat vzorno oblikovani, pa so prispevala tudi ostala podjetja v dolini. Žgane pijače za bar, kjer smo vedno zaslužili toliko, da smo zjutraj na roko izplačali muzikante in pevko, smo »nafehtali« po gostinskih lokalih v Šaleški dolini. Ostalo pijačo pa smo nabavili pri 'Vinu Šmartno' in jo plačali glede na porabo. Včasih smo nabavili tudi domače vino, ki je imelo to dobro lastnost, da ga je na koncu običajno ostalo še nekaj za študente. Spominjam se, da sem tisto leto, ko sem predsednikoval klubu, odšel na Dolenjsko po metliško črnino. Prevoz so plačali v Gorenju. Še danes se mi pocedi-jo sline, ko se spomnim, kako dobre klobase in kruh – poleg vina seveda – nam je postregel kmet, pri katerem smo kupili vino. No, sicer pa hrane, razen nekaj peciva, na plesu nismo stregli.

skupščina kluba. Na njej smo spre

Osrednji dogodek akademskega plesa je bilo brucovanje, najpomembnejši del brucovanja pa govor Zelenega carja. To je bil kritični pregled dogajanj v Šaleški dolini med obema plesoma, ki ga je podal na šaljiv in oster, vendar ne žaljiv način. Skupina, ki je pripravljala program, je zanj porabila kar precej časa. Nekajkrat nam je, potem ko smo obdelali vsebino, govor carja spravil v verze celo dr. Kmecl, ki je bil pred tem seveda tudi član ŠŠK-ja. Verjetno se noben od takratnih govorov ni ohranil, danes bi jih bilo izredno zanimivo slišati. Spomnim se, kako je Zeleni car izrekel kritiko takratnemu direktorju elektrarne Ribiču, ki ni odobril pokroviteljstva za naš ples. Če me spomin ne vara je zvenelo nekako takole: »... ribič ribico lovi, meni eno, sebi tri...« in vsi so vedeli v čem, je problem.

Pomemben del programa je bil tudi boj med častno tablico, ki so jo sestavljali inženirji in profesorji, ki so bili v programu seveda predstavniki slavnih Šalečanov. Tudi boj med carjem in častno tablico je bil vedno zanimiv. Tabličarji so vedno dobili besedo, car pa jim je seveda dal prav ali pa ne. Za dobre ugovore in odgovore je car, ki je običajno v besednih dvobojih uporabljal tudi nekaj latinskih izrazov, da je izgledalo vse bolj učeno, odrejal »štemplne« in vedno je bilo vprašanje, kdo jih bo na koncu bolj čutil ali celo omagal, car ali tabličarji. No, ko sem bil Zeleni car jaz, smo na koncu padli vsi.

In na koncu so prišli na vrsto tudi bruci. Teh se je lotil Zeleni car s svojima prisednikoma pikom in kontrapikom, pa tudi tabličarji. Bruce je miril in spravil v red brucmajor, za pijačo, ki je ni smelo zmanjkati, pa je skrbel fiskus. Bruci so odgovarjali na vprašanja, ki so imela običajno vedno dva odgovora, tako da seveda nikoli niso povedali pravega in si zato običajno prislužili slano in grenko pijačo. Odnos do brucev običajno ni bil pregrob, vendar je na koncu vedno zmagal Zeleni car. Posebno veliko smeha je bilo vedno pri nazdravljanju, saj so morali bruci, preden so popili odrejeno pijačo, če jim je bilo dodeljeno vino, nazdraviti, sicer pa dejati, da se silijo. Nazdraviti je bilo potrebno vsakokrat ter vsem in to po natančno določenem vrstnem redu: »Slavni,

častni, visoki in nezmotljivi Zeleni car, slavna, častna pik in kontrapik, slavna častna tablica, slavne Šalečanke in Šalečani, pijem štempl (ali pa »silim se«) na vaše zdravje«. Skratka, bilo je zanimivo in zabavno.

Spominjam pa se, da smo pri organizaciji plesa slišali tudi pripombe nekaterih Velenjčanov, da takšne prireditve v Velenju ne rabimo. Toda vztrajali smo in to v imenu tistih, ki so bili na akademskih plesih redni gostje (Šmidovi, Šiferjevi, Kolškovi, Gaberškovi, Glavačevi, Cesarjevi, Napotnikovi, Jenkotovi, Janežičevi, Jevšenakovi, Kraljevi, Fijavževi, Pipuževi, Moškonovi, Natekovi, Naraločnikovi, Pistotnikovi, Zakuškovi, ževartovi ...), kot tudi zaradi nas samih. Danes lahko z gotovostjo trdim, da je Šaleški študentski klub v tistih časih z organizacijo plesa in brucovanjem, ki je bilo priložnost za pikro obdelavo občinskih problemov, odigral pomembno vlogo. Škoda, da se je z leti prireditev skupaj z brucovanjem, na katerem je Zeleni car v svojem govoru na svoj način obdelal občinske probleme, izrodila v zabavo študentov. Čas je pač prinesel svoje. Ostajajo pa lepi spomini na prijetna druženja, saj je bilo drugih možnosti v tistih časih mnogo manj kot danes.

Z zasluženim denarjem na akademskem plesu pa smo si pozneje lahko subvencionirali nekatere druge dejavnosti. Tako smo kmalu po plesu običajno organizirali smučanje na Kravcu, kar je z nižjimi cenami podprla tudi šoštanjska elektrarna, ki je imela tam počitniški dom. Tudi na krajši izlet na morje smo se v tistih letih podali. Sicer pa smo bili aktivni tudi v Šaleški dolini, kjer smo se največ družili med vikendi in počitnicami.

Nismo pa se samo zabavali. Aktivno smo sodelovali v komisiji za štipendije, kjer nam je včasih uspelo uveljaviti naše predloge. Tudi takšne, da smo nasprotovali dvigu štipendije, ki jo je eden od štipendistov, ki je že takrat, verjetno edini med študenti, imel avto, utemeljil s podražitvijo bencina. Spominim se tudi, da smo sodelovali na velikem političnem shodu, ki se je takrat zgodil v Velenju in sicer kot 'turistični vodiči'. Naša naloga je bila v glavnem ta, da smo po hišah in

možie, ki se jim je pridružil kateri

stanovanjih iskali tiste, ki so bili pripravljeni oddati prenočišče za eno noč in lahko rečem, da smo jih kar precej prenočili. Prenočiti pa ni hotela partizanka in pesnica Vida Brest. Mislim, da jo je potem, ko smo študentje z njo razpravljali še dolgo v noč in nam je povedala svoje zanimive poglede na delovanje v partizanih in tudi na dnevno politiko ter povedala tudi nekaj svojih pesmi, eden od študentov z avtomobilom staršev potem odpeljal v Ljubljano. Ena od aktivnosti, ki smo jo izvedli na velenjski gimnaziji, kjer so se pripravljali za pot na študij njeni prvi maturantje, je bila tudi organizacija informativnega dneva o študiju na različnih fakultetah ljubljanske univerze. Lahko rečem, da so nas vse te aktivnosti družile, če pa smo naredili kaj koristnega, smo bili seveda še bolj zadovoljni.

Tudi v Velenju smo se zelo redno zbirali, če smo le imeli čas. Čez dan smo se največ dobivali pod oboki pred Delavskim klubom. Tam smo na veliko diskutirali o najrazličnejših stvareh, včasih pa smo si umislili tudi kaj posebnega. Tako se

Delavski klub z oboki leta 1959.

zelo dobro spominjam, da je nekega poletnega počitniškega dne eden od prisotnih študentov predlagal, da gremo na Paški Kozjak na pivo. Predlog je bil sprejet in takoj tudi realiziran. Peš smo odšli na pot in se po nekaj urah vrnili nazaj. Spotoma smo v škatle od vžigalic nalovili nekaj čričkov in potem pod oboki kluba priredili dvoboje med črički. V parih smo jih dajali v globoke steklene pepelnike, da niso mogli

pobegniti, nato pa opazovali zanimive dvoboje in glasno navijali. Kar škoda, da se dogodek ni večkrat ponovil in morda celo postal tradicionalen. Letos bi lahko imeli že petintrideseto čričkajado. No, v poznih večerih smo se študentje večkrat podali tudi v Hotel Paka, kjer je v tistih časih deloval nočni bar (seveda z barskim programom). Prijazni direktor hotela gospod Lap nas je vedno, če je ostalo kaj nezasedenih prostorov, pred programom spustil v bar in potešil našo radovednost. Danes je v teh prostorih, kjer je nekoč deloval nočni bar, kavarna. Ostal pa je še Pipi, gospod, ki je takrat s svojim ansamblom igral v baru in nas danes ob večerih, če se odločimo za klepet v kavarni, še vedno razvedri s prijaznimi zvoki svojega pianina. V poletnih mesecih pa smo se študentje kar redno dobivali ob sobotah zvečer.

Velikokrat so se šškjevci dobivali "pod oboki" pred Delavskim klubom.
Od leve: M. Jenko, A. Čas, F. Avberšek, N. Šalej, P. Kodela, M. Ževart,
P. Geršak, B. Čas, J. Jevšek in M. Demšar.

Običajno smo pričeli na sedaj že bivši restavraciji Jezero, kjer je bila vedno muzika, da smo lahko zaplesali, potem smo se preselili v hotel Paka, ki je bil odprt praktično do jutra. Dobivalo se nas je približno dvajset, morda trideset in

vedno smo našli čas tudi za pesem. Narodno, ki smo jo vedno s ponosom zapeli, pa tudi nagajivo, ki smo ji radi rekli kar »pornografska«. Tako na jezeru kot v hotelu smo se zabavali seveda skupaj s starejšimi, ki so nas večkrat tudi pohvalili ali pa celo plačali kak liter, kar smo imeli še rajši kot hvalo.

Z mladinsko organizacijo v Šaleški dolini kakšnih posebnih kontaktov, če se prav spomnim, nismo imeli. Smo pač hoteli biti zase in nekaj posebnega in nismo dovolili, da bi nas kdo postavjal v kakšne okvirje. In prav je bilo tako. Tudi denarja nam ni nihče dal toliko, da bi ga morali poslušati.

Aktivno pa smo v tistih letih nastopili pri študentskih demonstracijah v Ljubljani. Leta 1968, ko so demonstrirali študentje po Evropi, smo se organizirali in demonstrirali tudi mi. Svojo bitko smo takrat usmerili v večje socialne pravice, predvsem pa v socialno zavarovanje, cenejšo prehrano in gradnjo večjega števila študentskih domov. Lahko rečem, da smo takrat dosegli nekaj pomembnih pravic za študente in prav škoda je, da so se nekatere pozneje izrodile v neupravičeno izkoriščanje. Danes imam namreč občutek, da so nekateri vpisani na fakultete zaradi socialnega zavarovanja in pravice do dela preko študentskega servisa in ne zaradi študija. No, ampak to že ni več obujanje spominov, ampak kritiziranje, kar pa ne bi rad počel, za to bom raje končal.

Naj na koncu omenim le še nekatera imena, saj smo v Šaleškem študentskem klubu za arhiv res preslabo skrbeli. Tisti, ki so bili konec šestdesetih let nadpovprečno aktivni, so bili: Miro Jenko (moj prvi predsednik), Mirko Sajko (vedno je suvereno in finančno uspešno obvladoval bar na akademskem plesu, bil pa je tudi predsednik), Miro Ahtik (tudi on je bil predsednik kluba, znan pa je bil tudi po tem, da mu je mama vedno dala na pot v Ljubljano veliko jajc, kurjih seveda, in tako je postal tudi strahovit mojster, da je poleg dinarjev za vsako stvar vedel ceno tudi v jajcih), Peter Geršak (glavni kantor, če je manjkal, smo zapeli nekoliko manj ub-

rano), Dušan DeCosta (žal že pokojni, v študentske vrste pa je vnašal taborniški duh), Rudi Jerič (dober košarkar in trd Šoštanjčan), Franc Tajnik (še trši Šoštanjčan), Ferdo Glinšek (pozneje je postal Ljubljančan), Jože Matijević (na demonstracijah na Aškerčevi je bil v prvih vrstah, na stavi, ki jo je dobil Ahtik, pa je zaigral moped), Milena Klančnik (sedaj je Ahtikova, pri njej smo večkrat do zadnjega kotička napolnili sobo v študentskem naselju), sedaj že pokojna moja sestra Milena (večkrat je kar za vse spekla dobro torto), Vladka in Stane Kaiser (žal je Stane, ki je bil že takrat inovatorsko usmerjen, tudi že pokojen) in pa Časove Bernarda in Alenka (povabile so nas na piknik, ki smo ga imeli na Pirglu, jedli pa smo tudi morske prašičke na žaru) in Ževartov Jože (tudi on je menda bil predsednik) in njegova sestra Milenca, pa še bi lahko našteval. Na noben način pa ne smem pozabiti legende brucmajorjev in Zelenih carjev, nekoliko starejšega, vendar v naših časih še vedno pripravljenega priskočiti na pomoč pri organizaciji brucovanj na akademskih plesih, Avgusta Terglava - Gusta, ki pa je žal že pokojen.

Naj mi kolegi ne zamerijo, če se nisem spomnil vseh. Morda bi bil prav, da bi še kdo sedel za računalnik in obudil svoje spomine ter tako dopolnil mozaik zgodovine Šaleškega študentskega kluba. Ni se nam je treba sramovati.

Na izletu (verjetno leta 1969 ali 1970) v Crikvenici.
Stojijo z leve: S. Kaiser, M. Ahtik, J. Ževart, Ramšak, R. Jerič, F. Tajnik, M.
Vovk, M. Jenko, F. Glinšek, D. de Costa, P. Kodela, gost. Čepijo: V. Keiser,
M. Klančnik, gostja, gostja, B. Čas, M. Ževart, ?, gostja, gostja.
Ležita: P. Geršak in M. Sajko. Za fotoaparatom: F. Avberšek.